1. Baskı
55 Bin

UZAYA GİDEN TREN

ÖTREK ZAMAN

MERT ARIK

RESİMLEYEN
HÜSEYİN SÖNMEZAY

TİMAŞ ÇOCUK

iyi ki kitaplarım var...

TİMAŞ YAYINLARI
İSTANBUL 2022

UZAYA GİDEN TREN

Canım kızım Güneş'e,

MERT ARIK

RESİMLEYEN
HÜSEYİN SÖNMEZAY

● timascocuk.com ●

MERT ARIK

Sıcak bir yaz günü Adana'nın Seyhan ilçesinde kitaplarla dolu bir evde doğdu. Mersin Üniversitesi'nden mezun oldu. Çocukken hayal ettiği gibi öğretmen oldu. Çocukların hayal kurması için yazmaya başladı. Timaş Çocuk tarafından yayınlanan "Benim Zürafam Uçabilir" kitabı kısa sürede satış rekorları kırdı. Kitabın BluTV'de çizgi film uyarlaması yapıldı. Çizgi film senaryoları yazdı. Rüya ve Güneş adında iki kızı, yüzlerce öğrencisi, binlerce hayali var. Tren yolculuklarını, mavi rengini ve kütüphane sessizliğini çok seviyor. Düşler kurarak yaşamaya devam ediyor.

HÜSEYİN SÖNMEZAY

Bulgaristan'da doğmuşum ben. Babamla bir fotoğrafımız var, siyah beyaz. Dünyadaki ikinci yılım sanırım. Elimdeki topun rengini bilemiyorum ama o yaşlarda futbolu seviyormuşum.

Altı yaşlarındaydım, babam bir gün ağacın dalına konmuş bir kuş çizdi defterime. "Ben de çizerim bunu." dedim. Aldım kalemi elime, başladım çizmeye. O zamandan beri sürekli çiziyorum. Boynu yıldızlara kadar uzanmış zürafa, bulutların üzerinde uçan balinalar, balıklar... Hiç olur mu öyle şey deme! Neden olmasın? İstersen sen de dene.

Kızımın defterine ağacın dalına konmuş bir kuş çizdim, gözleri parladı. O günden beri sürekli bir şeyler çiziyor. Beraber salonun koltuğundan okyanusun derinliklerine dalıyoruz. Yorulunca halının üzerine uzanıp tavandaki yıldızları, gezegenleri, uçan balinaları seyrediyoruz. Otuzlu yaşların ortalarındayım. Yansımasını her yerde gördüğüm, gözlerimi kamaştıran, kalbimi ısıtan güneşi arıyorum...

Herkes Bir Tren Hikâyesi Yazabilir

O sabah Portakal İlkokulu'nda herkes sırasına oturmuş, dersin başlamasını bekliyordu.

Öğretmen, sınıfa girdi ve sordu:

- Merhaba çocuklar. Bugün hikâye yazmaya ne dersiniz?

Öğretmen kalemi aldı ve tahtaya şunları yazdı:

- Hepimiz bir tren hikâyesi yazabiliriz. Hadi, hep birlikte deneyelim.

Bütün öğrenciler heyecanla kalemlerini ve kâğıtlarını çıkardı.

Herkes harıl harıl bir şeyler yazmaya başladı. Ancak hiç kimse birkaç satırdan fazla yazamadı. Bir süre sonra...

İnci:
Öfff'ledi...
Mete:
Pufff'ladı...
Moni:
OL-MU-YOR! dedi.

Moni, "Keşke yine resim çizsek..." diye düşünüyordu. Çünkü resim dersinde oldukça başarılıydı. Son zamanlarda çok güzel zürafa resimleri çizmişti. Bu sefer bir hikâye yazması gerekiyordu.

Sınıfta hiç kimse bir şey yazamıyordu. Herkes bir şeyler karalıyordu. Kimse yazdıklarını beğenmiyordu.

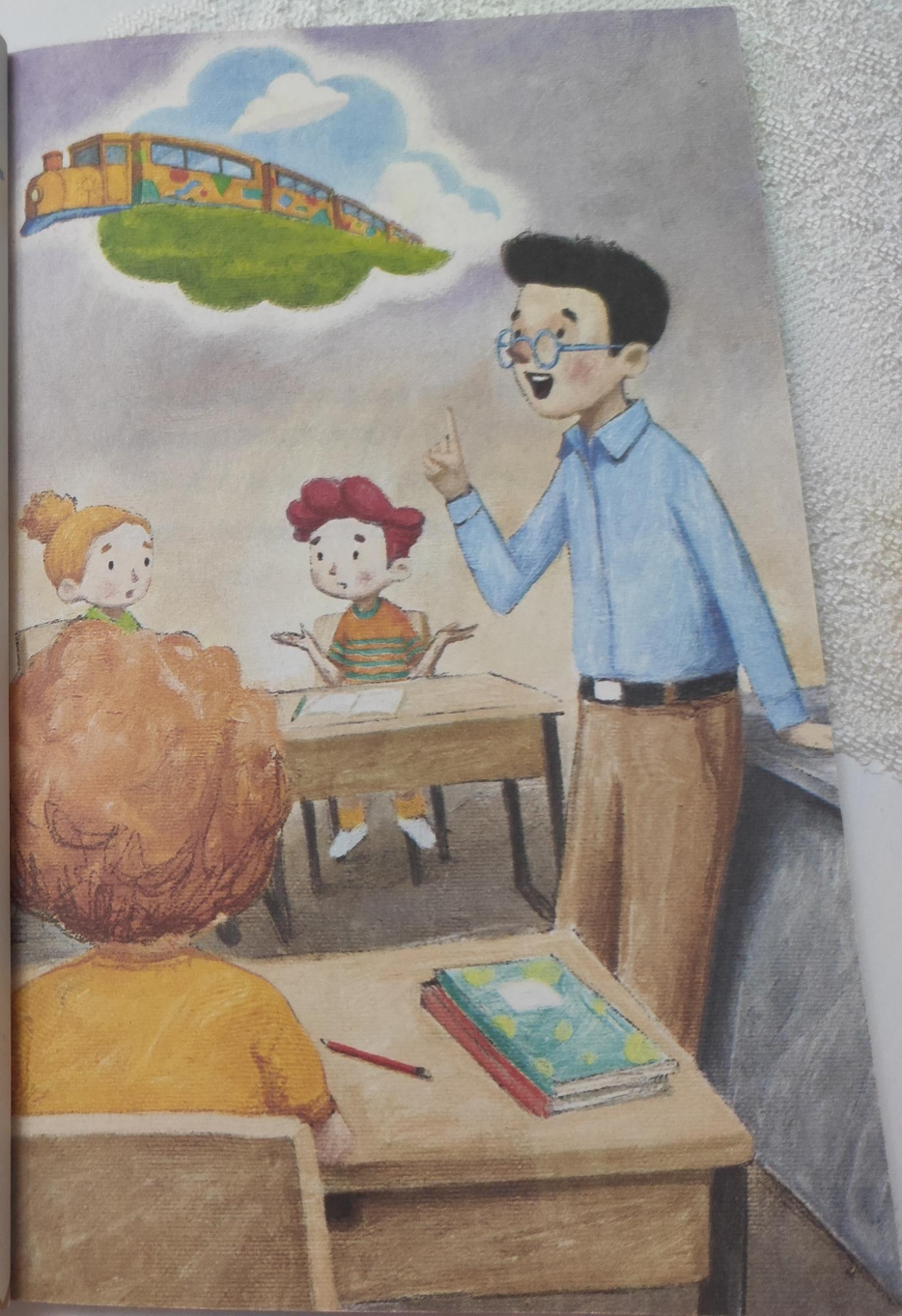
Çünkü tren hikâyesini nasıl yazacaklarını da bu trenin nereye gideceğini de bilmiyorlardı.

Öğretmen biraz düşünmelerini sağlamak için sordu:

- Hadi biraz hayal edelim... Bu trenle nereye gitmek isterdiniz?

Sınıftan çıt çıkmıyordu.

Sessizliği yine öğretmen bozdu:

- Pekâlâ, şöyle yapalım. Birlikte hareket etmeye ne dersiniz? Trenler de vagonların bir araya gelmesiyle yol alır. Bu bir ekip çalışması olsun mu?

Bütün öğrenciler bağırdı:

- **Eveeeeeeeeeeeet!**

Öğretmen:

- Lütfen not alın çocuklar. Ödevinizi veriyorum. Bu hikâyeyi hep birlikte yazmanızı istiyorum.

- **YAŞASIN!**

Öğrenciler öğretmenlerinin ağzından çıkan her sözü heyecanla not aldılar.

Öğretmen:

- Önce nereye gitmek istediğinizi bulmalısınız. Sonra orayı gerçekten trenle gitmiş gibi anlatacaksınız. Çok güzel bir tren hikâyesi yazacağınızdan eminim.

Teneffüs zili çaldı. Sınıftaki bütün öğrenciler okul bahçesinde bir araya geldi. Hepsinin aklını kurcalayan soru aynıydı:

"Bir trenle nereye gidebiliriz?"

Önce, soruya bir cevap bulmaları gerekiyordu.

Düşündüler... Düşündüler... Düşündüler...

Moni'ye göre resim çizmekle, hikâye yazmak birbirine benziyordu. Çizerken boyaları, yazarken kelimeleri kullanıyordu. Her ne kadar malzemeler farklı olsa da aslında yaptığı şey aynıydı. Bir şeyler anlatmak... Resim çizerken bir fikrini çizerek anlatıyordu. Hikâye yazarken de gördüğünü kelimelerle anlatabilirdi. O zaman, bir tren hikâyesi yazabilmesi için önce gözlem yapabilirdi.

Moni, "Trenleri görmek bize fikir verebilir." dedi.

Bunun için istasyona gidebilirlerdi.

Trenler Nereye Gidiyor?

Moni, okul çıkışı sınıf arkadaşlarıyla birlikte kasabadaki tren istasyonuna gitti. İstasyon o kadar kalabalıktı ki iğne atsan yere düşmezdi. Sürekli trenler kalkıyordu. Yolcular telaşla bir yerlere yetişmeye çalışıyordu.

Moni, arkadaşlarına sordu:

- Bu trenler nereye gidiyor?

İnci, "Cumburlop kasabasına gidiyor." dedi. Cumburlop kasabasında teyzesi yaşıyordu. Orası kasabanın kuzey bölgesinde bulunan küçük bir yerleşim yeriydi. Sömestir tatilinde trenle teyzesinin yanına gitmişlerdi.

Mete, "Gergedanlar köyüne gidiyor." dedi. Babasının sürekli anlattığına göre Mete, Gergedanlar köyünde doğmuştu. Burası, yaşadıkları kasabanın güneyinde bulunan şirin bir köydü.

Taci, "Mızmızlar beldesine gidiyor." dedi. Mızmızlar beldesinde dedesinin mısır tarlaları vardı. Burası kasabanın kuzeyinde bir yerdi. Dedesi, yaz tatilinde trenle mısır tarlalarını sulamaya gitmişti.

Naci, "Corcor ilçesine gidiyor." dedi. Corcor ilçesi, yaşadıkları kasabanın güneyindeydi. Ablası orada üniversite okuyordu. Onu bir sonbahar günü trenle Corcor'a yolcu etmişlerdi.

Moni:

- Tüm bu yerlere gitmek zorunda değiliz. Biz bir hikâye yazacağız. Bu hikâyede tren, biz nereye istersek oraya gider. Hikâyemizdeki tren bizi çok uzaklara götürebilir, dedi.

İnci:

- Elbette! Neden illa Cumburlop'a gidelim ki? Sıra dışı bir hikâye yazacağımıza göre bizim trenimiz sıra dışı olan her yere gidebilir.

Tam o esnada istasyon şefi yanlarından geçiyordu.

Moni, şefe seslendi:

- Pardon... Bakabilir misiniz? Okyanusa giden bir treniniz var mı?

İstasyon şefi, şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı.

- Yirmi üç senedir bu istasyonda çalışıyorum. Henüz okyanusa giden bir seferimiz olmadı, dedi.

Moni:

- Peki, bir elmanın içine giden treniniz var mı?

Şef, bu sefer kahkaha attı.

- Hayır, böyle bir tren seferimiz de yok. Oysa bu çok eğlenceli olurdu. Elma kurdu gibi dolaşan bir tren...

Şef, gülümseyerek yoluna devam etti.

İstasyondan kalkan trenler belki istedikleri yere gitmeyebilirdi. Ama onların treni istedikleri her yere gidebilirdi. Çocuklar, aslında bir şeyler kurguladıklarını fark ettiler. Yazarken makinist kendileri olacaktı. Hem hikâye yazmak, gerçekte yaşananları birebir aktarmak değildi.

Bu tren okyanusa gidebilirdi misal...

Moni:

- Bizim trenimiz okyanusa gidebilir. Su üzerinde yol alan bir tren hayal ediyorum. Dev dalgaların arasında giden bir gemi gibi... Balıklar, karidesler, balinalar, su kaplumbağaları... Deniz canlılarının bu trende yolcu olduğunu bir hayal etsenize...

İnci, gülümsedi:

- Çok ilginç olurdu! Böyle bir hikâyeye biraz hareket katmak istersek deniz korsanları trenimizi durdurabilir.

Bütün çocuklar bu ilginç fikre gülümsedi:

"Vaooooooooooooov..."

Moni'nin gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı:

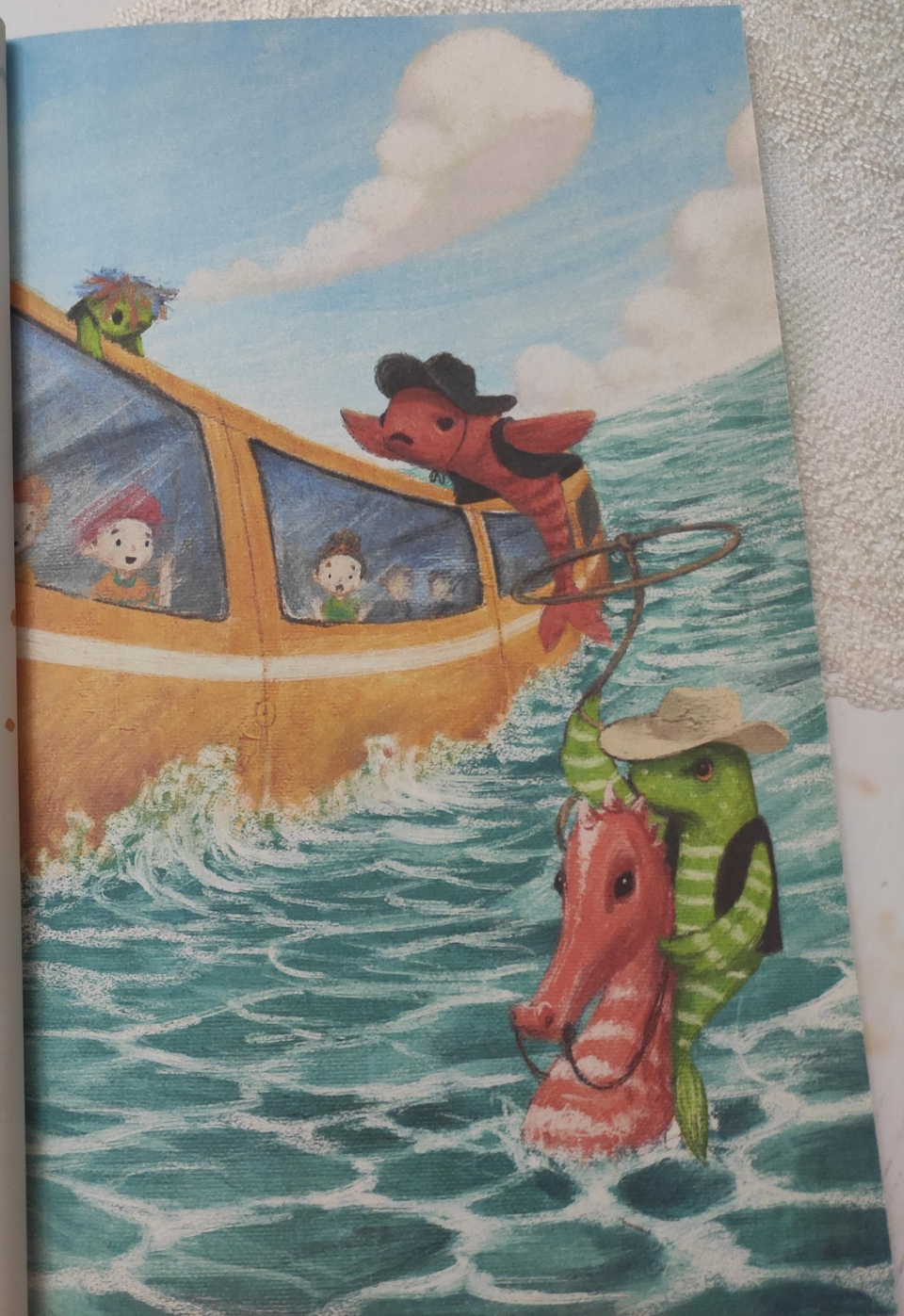
- Deniz korsanları mı? Aynı filmlerdeki gibi...

FEVKALADE!

Okyanusta dümdüz giden bir trenin hikâyesi çok sıkıcı olabilirdi. Bunun için hikâyede kahramanları bir zorlukla karşılaşabilirdi. Yolunda gitmeyen bir şeyler olabilirdi. Okuyucuları heyecanlandıracak, meraklandıracak bir olaya ihtiyaçları vardı.

Beyin fırtınası devam ediyordu.

Mete, büyük bir iştahla konuştu:

- Bu tren istiridye mantarlarına gidebilir.

İnci, gülümsedi:

- Ama bu çok komik... İstiridye mantarlarını toplamak için kalkan bir tren...

Moni:

- Aşçıların içinde olduğu, dünyanın en güzel istiridye mantarlarını toplamak için yola çıkan bir tren... Sizce de çok komik bir hikâye olmaz mıydı?

ÇOK EĞLENCELİYDİ!

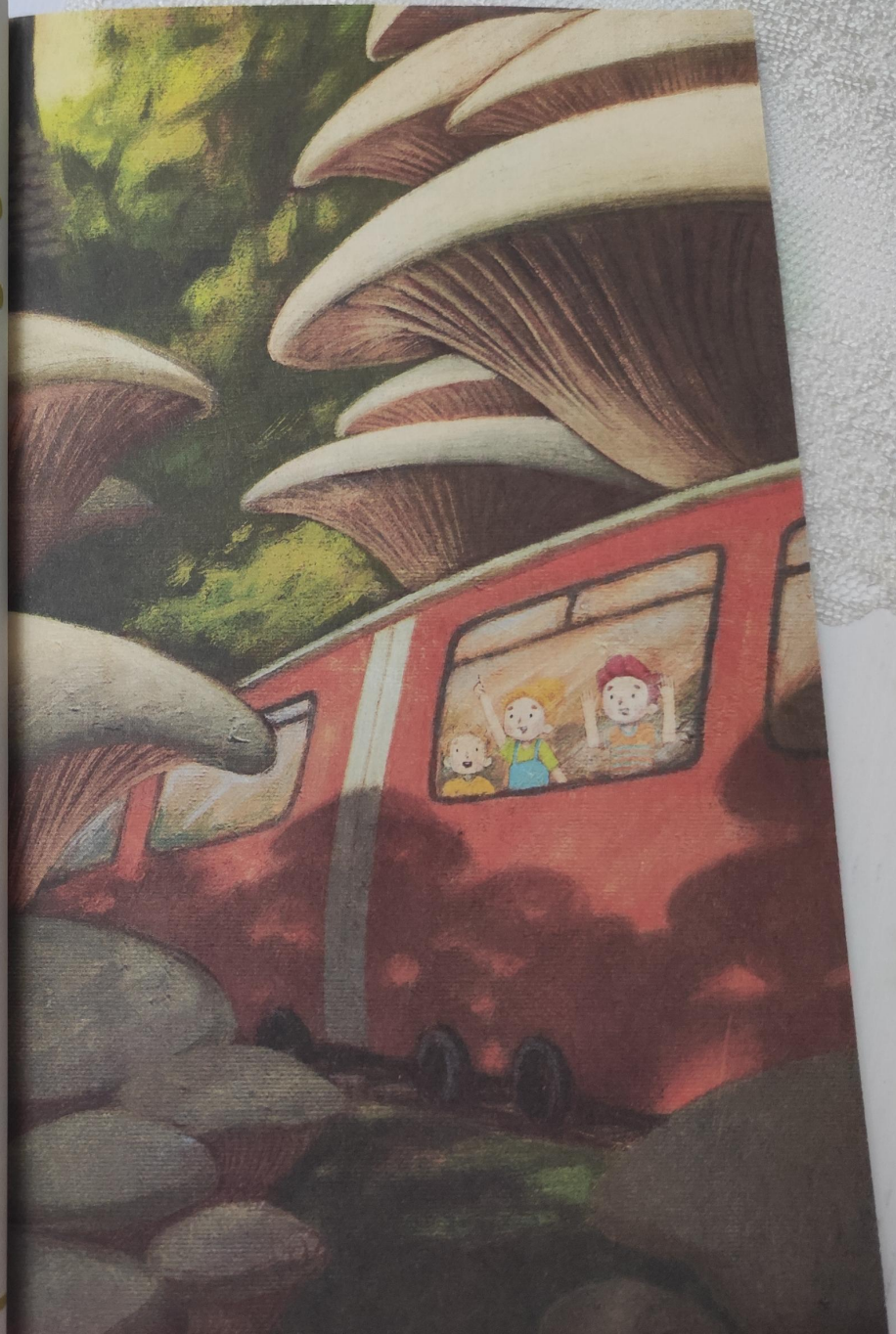
Fikirler havada uçuşuyordu.

Bir fikir de **İnci**'den geldi:

- Bu tren bir kitabın sayfalarında dolaşabilir. Hikâyemiz cümlelerin arasında dolaşan bir trenle ilgili olabilir. Düşünüyorum da... Noktalama işaretleri, istasyon durakları olabilir. Kitap sayfalarının arasına yolculuk yapmaya ne dersiniz?

Moni:

- Bu çok enteresan bir hikâye olurdu. Her sayfada farklı bir istasyona uğrayan bir tren...

Fikirlerin hepsi çok güzeldi ama onların aradıkları herkesi heyecanlandıracak çok farklı bir fikirdi. En iyisini bulana kadar devam edeceklerdi.

Mete:

- E madem her yere gidebiliyoruz!.. Geçmişe de gidebiliriz. Zamanda yolculuk yapan bir tren... Hikâyemiz, Dinozorlar Çağı'nda geçebilir.

İnci, heyecanla hemen ekledi:

- Geleceğe de gidebiliriz. Evet, evet! Böyle bir hikâye yazabiliriz. Geleceğe giden bir tren... 2043 yılı istasyonunda indiğimizi düşünsenize... Robot yolcularımızla beraber bir maceraya atılırdık.

Moni:

- Gördüğünüz gibi hiç kimsenin gitmeyi düşünemediği bambaşka istasyonlara gidebiliriz.

İnci, heyecanla haykırdı:

- Raydan çıkabiliriz.

Mete ekledi:

- Raydan çıkıp istediğimiz her yere gidebiliriz.

Yaptıkları beyin fırtınası günlerce sürdü. **Herkesten çok güzel fikirler geliyordu.** Hiçbiri **"İŞTE BU!"** diyebilecekleri bir fikir değildi. Hepsini **BÜYÜLEYECEK** fikri arıyorlardı.

Yine bir gün herkes aklına gelen fikirleri söylerken Moni, aniden sevinçle havaya zıpladı:

- **YAŞASIN!**
  BULDUMMMMMMMMM!..

Tüm gözler merakla Moni'ye yöneldi.

Moni, büyük bir heyecanla konuştu:

- Uzaya gidebiliriz!

Tüm çocukların gözleri bir anda şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

Hepsi birlikte:

- Uzaya mıııı?

İŞTE BU HARİKULADE bir fikirdi!

Uzaya Giden Tren... Bu fikir tüm çocukları çok heyecanlandırdı. Düşündüler, tartışlar, kararlarını verdiler. Günlerdir kafalarını kurcalayan o sorunun cevabını bulmuşlardı.

Trenin nereye gideceğini artık biliyorlardı.

Peki, trenleri uzaya nasıl gidecekti? Uzayda neler yapacaklardı? Hikâyelerini nasıl yazacaklardı? Cevap bekleyen daha birçok soru vardı. Artık bir yerden başlamaları gerekiyordu. Çünkü sadece tüm yüreğiyle başlayanlar sorularına cevap bulabilirdi.

Kelime Avcıları

Hikâyelerini yazmaya başlamadan önce yeni kelimeler öğrenmeleri gerekiyordu. İyi bir hikâyenin malzemesi kelimelerden oluşurdu. Malzeme toplamanın tam zamanıydı.

Moni:

- Kelimeler toplamalıyız. Şimdi her yere dağılacağız ve kelime avlayacağız, dedi.

"Kelime Avcıları" arasında görev dağılımları yapıldı. Kelime ağları, kelime radarları, kelime kumbaraları, olta takımları, imla kılavuzları, devasa sözlükler alındı. Bütün malzemeler itinayla hazırlandı.

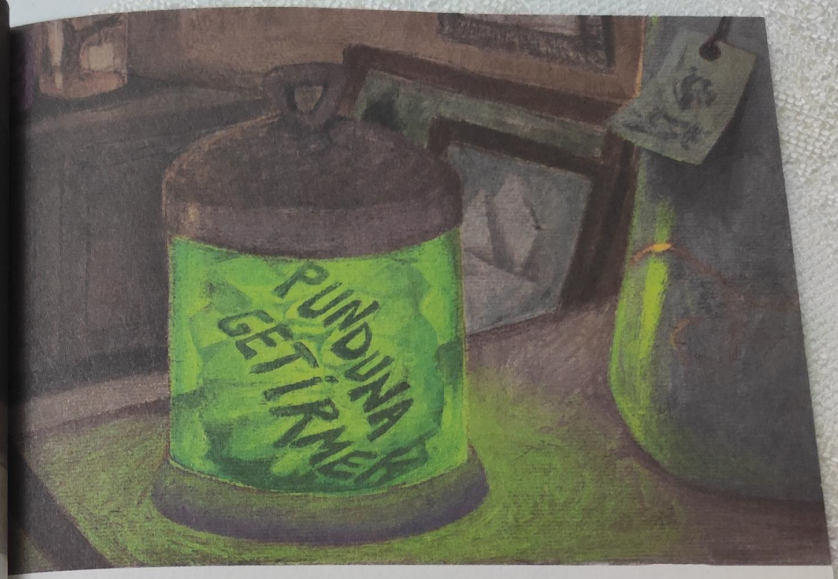

"Kelime Avcıları" kasabanın her yerine dağıldı. Pazara, çarşıya, okul bahçesine, kütüphaneye, markete, istasyona, otobüs duraklarına, oyun parkına, sokağa... Gittikleri her yerde hikâyelerinde kullanmak için yeni kelimeler toplayacaklardı.

Ve **KELİME AVI** Başladı!

Moni, ilk olarak "**Antika Kelimeler Dükkânı**"na gitti. Bu dükkânda kelimeler alıcılarını bekliyordu. Öyle değerli kelimeler vardı ki bu dükkânda... Birbirinden kıymetli çok özel kelimeler...

Moni, antikacıda "**punduna getirmek**" deyimini buldu. Moni bu deyimin ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu. Hatta onu ilk kez görüyordu. Antikacı bu deyimin İtalya'dan deniz yoluyla geldiğini söyledi. Çok enteresan bir deyimdi. Özel koşullarda uzun yıllar saklanmıştı. Kim bilir, bu deyimi kimler kimler kullanmıştı? Şimdi antika dükkânında yeni sahiplerini bekliyordu. Moni, deyimi çok beğendi ve hemen satın aldı.

İnci, kasabadaki "**Öykü Dükkânı**"na gitti. Bu minik dükkânda yüzlerce öykü satılıyordu. Öyküleri görünce eşsiz bir hazine bulmuş gibi sevinçten havalara uçtu. Çok değerli yazarların kalemle-

rinden çıkmış şahane öykülerdi bunlar... Hepsini okumak için sabırsızlanıyordu. Öykülerin içerisinde bol bol kelime avlayabilirdi.

İnci, okuduğu bir öyküde yazarın "gelişigüzel" yazdığını gördü. Bu çok ilginç bir kelimeydi. Acaba ne demekti? Kelimenin altını çizdi. Çantasından küçük not defterini çıkarıp kelimeyi avladı.

Mete, "**Eskici Kelimeler Dükkânı**"na gitti. Burada tozlanmış, unutulmuş, kaybolmuş, son kullanma tarihi geçmiş, paslanmış, yıpranmış kelimeler vardı. Artık kimsenin yüzüne bile bakmadığı eski kelimeler...

Eskici, her gün tezgâhıyla sokak sokak dolaşarak bu kelimeleri topluyordu.

- Eskici geldi, eskiciii! Deyimler, atasözleri, tekerlemeler alırım. Kiloyla kelimeler alırım. Eskiciiii!

O kelimeler daha sonra dükkânda sergileniyordu.

Mete, bu dükkânda "pürdikkat" kelimesini buldu. Kelime öyle tozlanmıştı ki... Nicedir hiç kimsenin kullanmadığı belliydi. Mete, hemen bir bezle kelimenin tozunu aldı. Güzelce temizlediği kelimeyi dikkatlice sardı. Harika bir kelime avlamıştı.

Taci, pazarda bir brokoli satıcısının "haşlamak" dediğini duydu. Hemen kelimeyi not etti. Hikâyelerinde kullanabilecekleri yeni bir kelime avlamıştı.

Naci'nin okul bahçesinde radarına "kıkırdamak" diye bir kelime takıldı. Hemen kelimeyi kaydetti. Ne de olsa o bir kelime avcısıydı.

Rüya ve Güneş markette bir adamın şarkı söylerken "curcuna" dediğini duydular. Bu, kulağa hoş gelen bir kelimeydi. Eğlenceli bir kelime avlamışlardı. Kelimeyi not defterlerine yazıp çantalarına attılar.

İkizler, kütüphanede bir adamın "efsun" dediğini duydular. Bu çok gizemli bir kelimeydi. Hemen bir kâğıda yazıp kumbaraya attılar.

Raci, dedesinin konuşurken "heybe" dediğini duydu. Hikâyelerinde kullanabilecekleri yeni kelimeyi bir güzel "kelime ağlarına" sardı.

İşte böyle... Kasabanın her yerinde didik didik kelime aradılar. Kutular, kumbaralar, defterler dolusu kelime avladılar. Kelime bilgilerini her geçen gün arttırdılar. Duydukları, okudukları, taradıkları, buldukları en güzel kelimeleri not ettiler.

Hikâyelerini yazmaya koyulduklarında heybelerindeki kelimeleri birer birer ortaya çıkaracaklardı.

Kelimeleri Saklamak

Moni, ellerindeki tüm kelimeleri hemen kullanamayacaklarını biliyordu. Yakaladıkları kelimelerin dinlenmeye ihtiyaçları vardı. Onları kullanacakları zaman da henüz gelmemişti zaten. Bu yüzden kelimeleri güvenli bir şekilde saklamaları gerekiyordu.

Kelime Avcıları, avladıkları bütün kelimeleri ortaya attı. Kasabada bir kelime curcunası başladı. Kelimelerin birbirinden farklı kokuları ortalığı kapladı.

Bazı kelimeler çok güzel kokuyordu. Kelimeler çok tatlıydı. Kelimeler çok ekşiydi. Kelimeler çok eğlenceliydi. Kelimeler yüreğe iyi geliyordu. Kelimeler zıt anlamlıydı. Kelimeler eş anlamlıydı. Ke-

limeler çok anlamlıydı. Özetle, çeşit çeşit bir sürü kelime avlamışlardı ve her birini çok sevmişlerdi.

Bu kadar kelimeyi nasıl saklayacaklardı?

İlk fikir Moni'den geldi:

- TURŞU YAPABİLİRİZ!

Mete, bunu ilk duyduğunda çok şaşırdı:

- Nee? Kelimelerden turşu yapmak mı? Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Kelimeler bir güzel turşu kavanozlarına yerleştirildi. Tuzlar atıldı. Sirkeler katıldı. Sarımsaklar doğrandı. Kelime turşuları raflara bir güzel dizildi.

Kelimelerin konservesi yapılamaz mı?

Mete, kelimelerin konservesinin yapılabileceğini söyledi. Bazı kelimelerin konservesi çok lezzetli olabilirdi.

Kelimeler, konserve kavanozlarına yerleştirildi. Tuzlar atıldı. Kelime konserveleri tek tek vakumlandı. Raflara özenle dizildi.

Kelimeleri dondurmak mı?

İnci'ye göre bazı kelimeler dondurulmalıydı. Kelimeler, bir güzel buz torbalarına katıldı. Torbalar derin dondurucuya atıldı. İhtiyaç duyulduğunda kelime buzlarını çözüp kullanacaklardı.

Kelimeleri saklamanın birçok yolu vardı. Moni'ye göre onlardan biri de kelimelerden **"kurutmalık"** yapmaktı. İnci, bu fikri çok komik bulmuştu:

- Nasıl yani? Dolmalık patlıcan, biber gibi kurutacak mıyız kelimeleri?

Mete, kahkaha attı:

- Vay canına! Kelimeleri saklamak da en az onları avlamak kadar eğlenceliymiş!

Bazı kelimeler kâğıtlara yazıldı. İplere dizildi. Kelimelerden kurutmalıklar evlere asıldı. Avladıkları yüzlerce kelimeyi saklamanın türlü türlü yolunu bulmuşlardı. Hikâyelerini yazarken ihtiyaç duydukları kelimeyi alıp kullanacaklardı.

Eğlenceli Yazı Antrenmanları

Nasıl bir sporcu sürekli antrenman yaparak maçlara hazırlanıyorsa... Nasıl bir gitarist konserden önce sürekli gitar çalıyorsa... Nasıl bir tiyatro oyuncusu sahneye çıkmadan önce sürekli prova yapıyorsa... Moni ve arkadaşlarının da iyi bir hikâye yazabilmeleri için sürekli "yazı antrenmanları" yapması gerekiyordu. Yazı becerilerini başka nasıl geliştirebilirlerdi ki? Sıra dışı tren hikâyelerini yazmak için çok çalışmaları gerekiyordu.

Her gün toplanma kararı aldılar. Bir araya geldiklerinde sürekli yazı yazacaklardı. Hikâyeler üzerinde çalışacaklardı. Kelimelerle oyun oynayacaklardı. Zamanla daha çevik ve hızlı yazabildiklerini göreceklerdi. Bir sporcunun antrenman yaptıkça gelişen kol kasları gibi onların da zamanla "yazı kasları" gelişecekti.

Disiplinli çalışmak için bir çalışma programı hazırladılar.

EĞLENCELİ YAZI ANTRENMANLARI

1- Kelimelerden Hikâyeler Yazma İdmanları

Birbiriyle alakası olmayan beş kelime seç!

Örnek:

Patlıcan, bilgisayar, bisiklet, kaplan, şemsiye.

İçinde bu beş kelimenin olduğu kısa bir hikâye yaz.

2- Hayal Kurma İdmanları

Yazmak, hayal kurmak demektir. Hayaller kur.

Örnek:

Bir kaktüs olduğunu hayal et.

Okula giden bir kaktüs olsaydın neler olurdu?

3-Kitap Tamamlama İdmanları

Okuduğun bir kitabı yarıda bırak! Kitabın devamını sen getir! Sence o kitap nasıl devam edecek?

(Yarıda bıraktığın kitabı bitirmeyi asla unutma. 😊)

4- Günlük Tutma İdmanları

Günlük tutmak, her gün yazı pratiği yapmanı sağlar. Bir süre sonra yazarak kendini daha iyi ifade edebildiğini görürsün.

Her gün yaşadıklarını anlattığın bir günlük tut.

5- Akrostiş Şiir İdmanları

Bir şiirde dizelerin ilk harflerinin yukarıdan aşağıya doğru sıralandığında anlamlı bir sözcük meydana getirmesine akrostiş diyoruz.

Örnek:

M
O
N
İ

Kendini bazı harflerle sınırlandırmak yaratıcılığını geliştirebilir. İstersen MONİ ile ilgili yukarıya bir akrostiş şiir yazabilirsin.

6- Masalları Dönüştürme İdmanı

Masalları günümüz dünyasına getir.

Örnek:

"Kırmızı Başlıklı Kız" YouTuber olsaydı nasıl olurdu?

Masal kahramanlarını günümüz dünyasına getirerek masalları dönüştür. Masalları değiştirerek yeniden yaz.

7- Duyuları Kullanma İdmanı

Yazdığın hikâyede duyuları kullan!

Bir koku seç!

Örnek:

Muz kokusu

İçinde muz kokusu olan bir hikâye yaz!

8- Zamanla Oynuyoruz İdmanı

Geçmişe git! Geleceğe git! Zaman en değerli oyuncaktır. Zamanla oyunlar oyna!

Örnek:

On dokuz yıl sonra dünyada neler olacak? İnsanlık, nasıl bir teknolojiye sahip olacak? Sen nasıl bir yaşam süreceksin? Hangi mesleği yapacaksın?

On dokuz yıl sonrasını anlattığın bir hikâye yaz.

9- Renklerle Oynuyoruz İdmanı

Renkleri değiştir. Yazdığın bir hikâyede renklerle oyun oyna.

Örnek:
Mavi bir güneş nasıl olurdu?
İçinde mavi güneşin olduğu bir hikâye yaz.

10- Farklı Türde Yazma İdmanı

Yazı yazmanın birçok eğlenceli yolu var.

Bir şiir yaz! Bir gezi yazısı yaz! Unutamadığın komik bir hatırayı yaz! Bir haber yazısı yaz! Bir günlük yaz! Bir arkadaşına mektup yaz!

Farklı türlerde yazılar yazmanın tadını çıkar!

11- Gözlemleyerek Yazma İdmanları

Yazarlar gözlem yapmayı çok sever. Sen de gözlem yap! Çevrende neler olup bitiyor pür-dikkat incele.

Örnek:

Okul bahçesinde annesini bekleyen bir çocuk gördün

Bu çocuğu anlatan bir hikâye yaz.

Eğlenceli Yazı Antrenmanları haftalarca sürdü. Moni ve arkadaşları her gün saatlerce farklı türlerde birçok yazı yazdılar. Antrenman programına günü gününe uydular. Yazmak onlar için tahmin ettiklerinden çok daha eğlenceliydi. Zaman geçtikçe yazı becerilerinin geliştiğini gördüler. Yazdıklarını okuduklarında çok şaşırıyorlardı. Çünkü yazdıkları her yeni yazı, bir öncekinden çok daha güzel oluyordu. Evet, idmanlar işe yaramıştı. Yazı becerileri gelişiyordu!

Bu kadar iyi nasıl yazabiliyorlardı?

Onlar bir yazar gibi kelimelerle oyunlar oynuyordu. İstedikleri hikâyeyi kurgulayabiliyorlardı. Artık yola çıkarken sordukları soruların cevaplarını bulmuşlardı. Şimdi ilham bulmaları gerekiyordu.

İlham Bulmak

Yazarken yeni fikirlere ihtiyaçları vardı. Yazmak için önce ilham bulmaları gerekiyordu. Aramaya karar verdiler. Bu dünyada yalnızca arayanlar bulabilirdi.

İlham dedektörleri kasabanın her yerine kuruldu. Aramalar başladı.

Sokaklara afişler asıldı. Gazetelere ilanlar verildi. Hatta sosyal medyada kampanyalar bile başlatıldı.

Olmuyordu, aradıkları ilham bir türlü onlara gelmiyordu. Demek ki ilhamı böyle bulamayacaklardı. Peki ama nasıl olacaktı?

İnci'ye göre farklı türde okumalar yaparak ilham bulabilirlerdi.

Gezegenler, güneş sistemi, galaksi, uzay roketi, takımyıldızları, gök cisimleri, uydular, yıldızlar, astronotlar... Uzayla ilgili bir hikâye yazacakları için uzaya dair ne varsa okumaya başladılar. Bilimsel dergileri incelediler. Ansiklopedileri karıştırdılar. İnternetten arama yaptılar. İlginç bilgileri not aldılar. Birbirlerine sunumlar yaptılar. Uzayla ilgili konuştular. Sorular sordular.

Uzaya nasıl gidiliyor?

Uzayda astronotlar nasıl uyuyor?

UFO nedir?

Uzayda hapşırınca neler oluyor?

Uzayda zaman nasıl geçiyor?

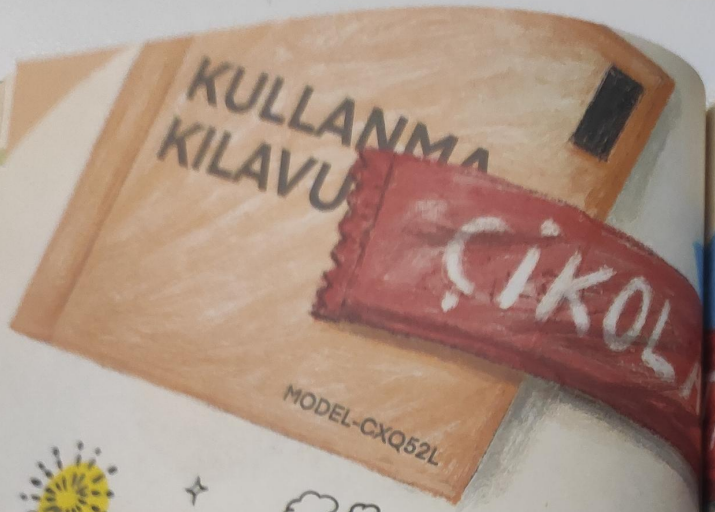
Uzaya gittiklerinde ne yiyecekler?

Mete'nin en çok merak ettiği soru buydu. İştahla bu sorunun cevabını arıyordu. Bunun için bir **"Uzay Menüsü"** bile hazırladı.

UZAY MENÜSÜ

- Uzay Kebabı
- Yıldızlı Tarhana Çorbası
- Galaksi Soslu Mevsim Salatası
- Kıymalı Neptün Böreği
- Meteorlu Uzay Dolması
- Salçalı Venüs Makarnası
- Satürn Lahmacunu
- Astronot Bayıldı
- Sarımsaklı Merkür Köftesi
- Kekikli Göktaşı Pizzası
- Sucuklu Uranüs Tostu
- Cevizli Jüpiter Kurabiyesi
- Sütlü Merkür Dondurması
- Ay Çöreği
- Yıldız Tozlu Baklava
- Uzay Çayı

İlham Her Yerdedir

İlhamı nereden bulacakları belli olmuyordu. Okumalarını çeşitlendirmek için farklı türde okumalar yapmaya başladılar. Masal, fıkra ve şiir okudular.

Bir süre sonra ne bulurlarsa okumaya başladılar. Eşyaların kullanma kılavuzlarını, şarkı sözlerini, çikolata ambalajlarını, ilaç prospektüslerini, spor haberlerini, dükkân tabelalarını okudular. Birbirlerine okudukları metinlerle ilgili sorular sordular. Her bir cümleyi tek tek analiz ettiler. Okuduklarını anlamaya çalıştılar.

Moni'ye göre ilham bulmak için sadece okumak yetmeyecekti. İzlemeleri de gerekiyordu.

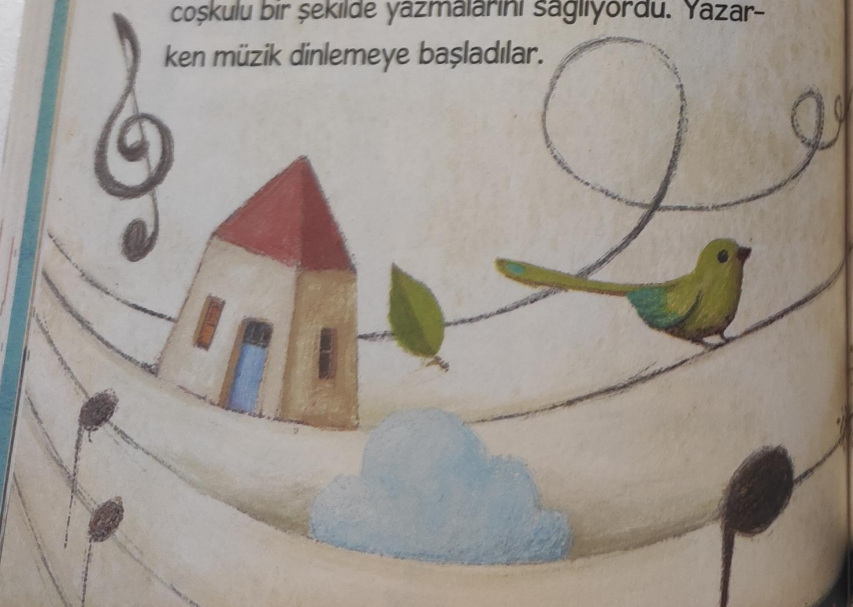
Gözlerini dört açarak gökyüzünü izlemeye başladılar. Yağmurun yağışını, güneşin batışını, rüzgârın esişini, gökyüzünün maviliğini, gökkuşağını, bulutları, yıldızları ve hava olaylarını izlediler.

Uzayla ilgili ne kadar belgesel ve animasyon filmi varsa seyrettiler. Sıkıcı televizyon programlarındaki tartışmaları izlemek bile bazen ilham verebiliyordu. İlginç bir sürü bilgiye ulaştılar.

Mete'ye göre ilham bulmak için izlemek de yetmemişti. Dinlemeye başladılar.

Can kulağıyla dinlemeyi öğrendiler.

Müzik, duygularını harekete geçiriyordu. Daha coşkulu bir şekilde yazmalarını sağlıyordu. Yazarken müzik dinlemeye başladılar.

Kasabadaki her şeye kulak kesildiler. İlham, bazen öğretmenin sözlerinin arasında olabiliyordu. Bir suyun sesi insanı alıp götürebiliyordu. Kimi zaman bir kapı gıcırtısına kulak vermeleri gerekebiliyordu. Sessizliği dinlemek bile yazacakları hikâyeyle ilgili onları harekete geçirebiliyordu. Şüphesiz ki sessizlik bazen çok şey anlatabiliyordu.

İlham, bir anda bulunan bir şey değildi. İlham her an karşılarına çıkabilirdi. Onu her yerde sürekli aradılar. Çünkü sadece tüm yüreğiyle arayanlar bulabilirdi.

Dünyanın En Büyük Kitabı

Aylar, mevsimler böyle geçti.

Moni'nin aklına bir sabah uyandığında muhteşem bir ilham geldi. Bu ilhamı o kadar çok beklemişti ki... Sonunda birdenbire gelmişti işte! Yataktan fırlayarak kalktı.

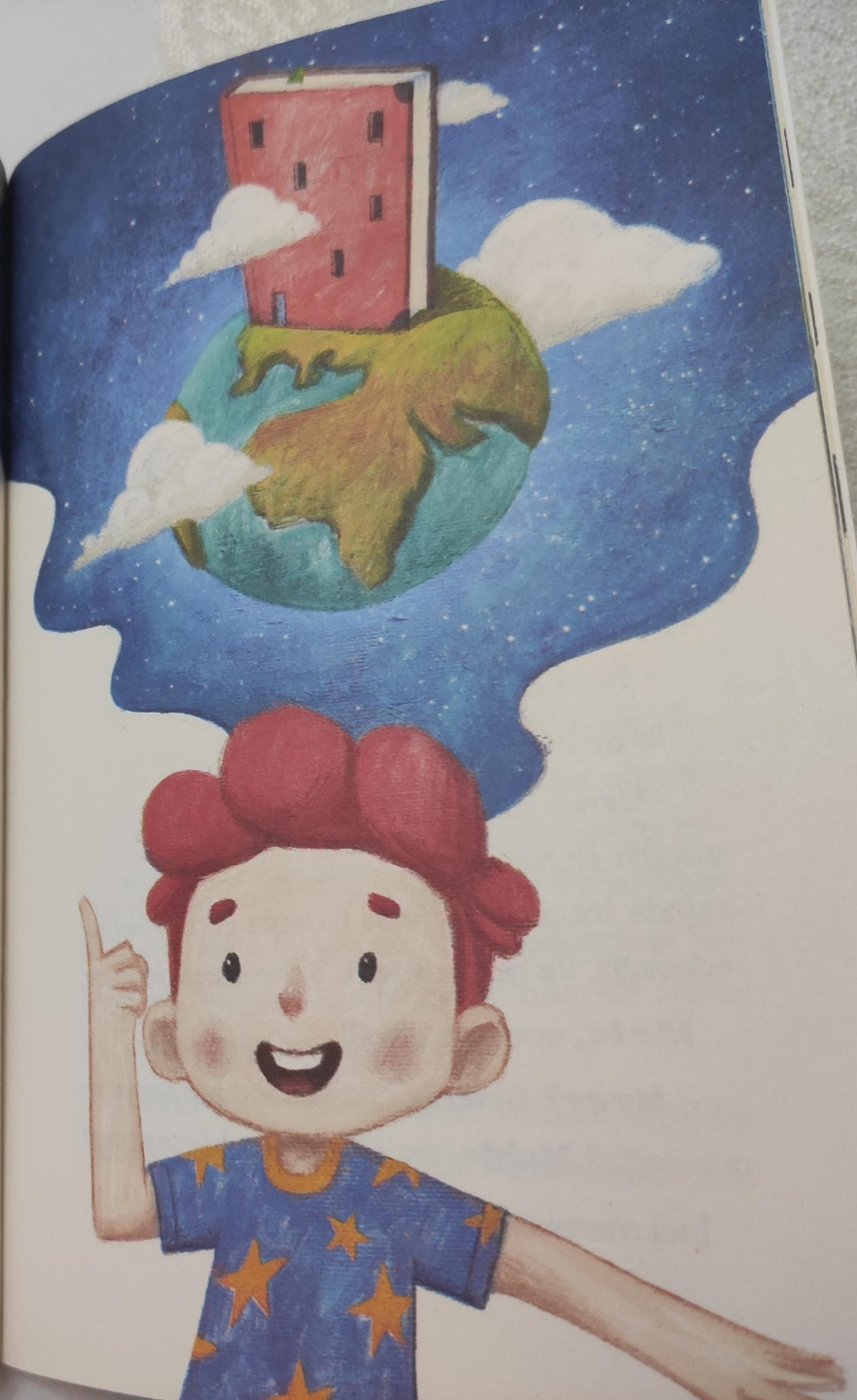
"DÜNYANIN EN BÜYÜK KİTABI!" diye bağırarak evin içinde çılgınlar gibi koşmaya başladı.

Moni'nin annesi, babası, kardeşi ve babaannesi şaşkın bakışlar eşliğinde onu izliyordu.

Neler oluyordu?

Moni, çantasını alıp apar topar okula gitti. Okula gider gitmez fikrini arkadaşlarına anlattı:

- Dünyanın en büyük kitabını yazmaya ne dersiniz? Bu kitapta binlerce çocuğun hikâyesi olacak.

İnci, merakla sordu:

- Peki ama nasıl yazacağız?

Moni:

- Uzaya gidecek koskocaman trenimizi hayal edelim. İlk hikâyeyi biz yazacağız. O hikâyenin sonunda trenimizin biletini binlerce çocuğa hediye edeceğiz. Ve hep birlikte bu trenle uzaya gideceğiz.

Mete, epey şaşırmıştı:

- Neee? Binlerce çocukla beraber uzaya mı gideceğiz? **Muhteşem olacak, muhteşeeemm!**

İnci merakla sordu:

- Bu harika bir fikir. Uzaya giderken isteyen istediği istasyonda inebilir ama değil mi?

Moni:

- Elbette. Biz nasıl hayal edersek öyle olacak.

Ağrı Dağı İstasyonu, Göbeklitepe İstasyonu, Van Gölü Canavarı İstasyonu, Kapadokya İstasyonu, Nil Nehri İstasyonu, Mısır Piramitleri İstasyonu, Mars İstasyonu, Uzay Lokantası İstasyonu... Sıra dışı tren hikayelerinde her yere ait binlerce istasyon olabilirdi.

Çocuklar kararlarını verdiler. Yolcular istediği istasyonda hikâye yazmak için inebilecekti. Son istasyon **"uzay"** olacaktı.

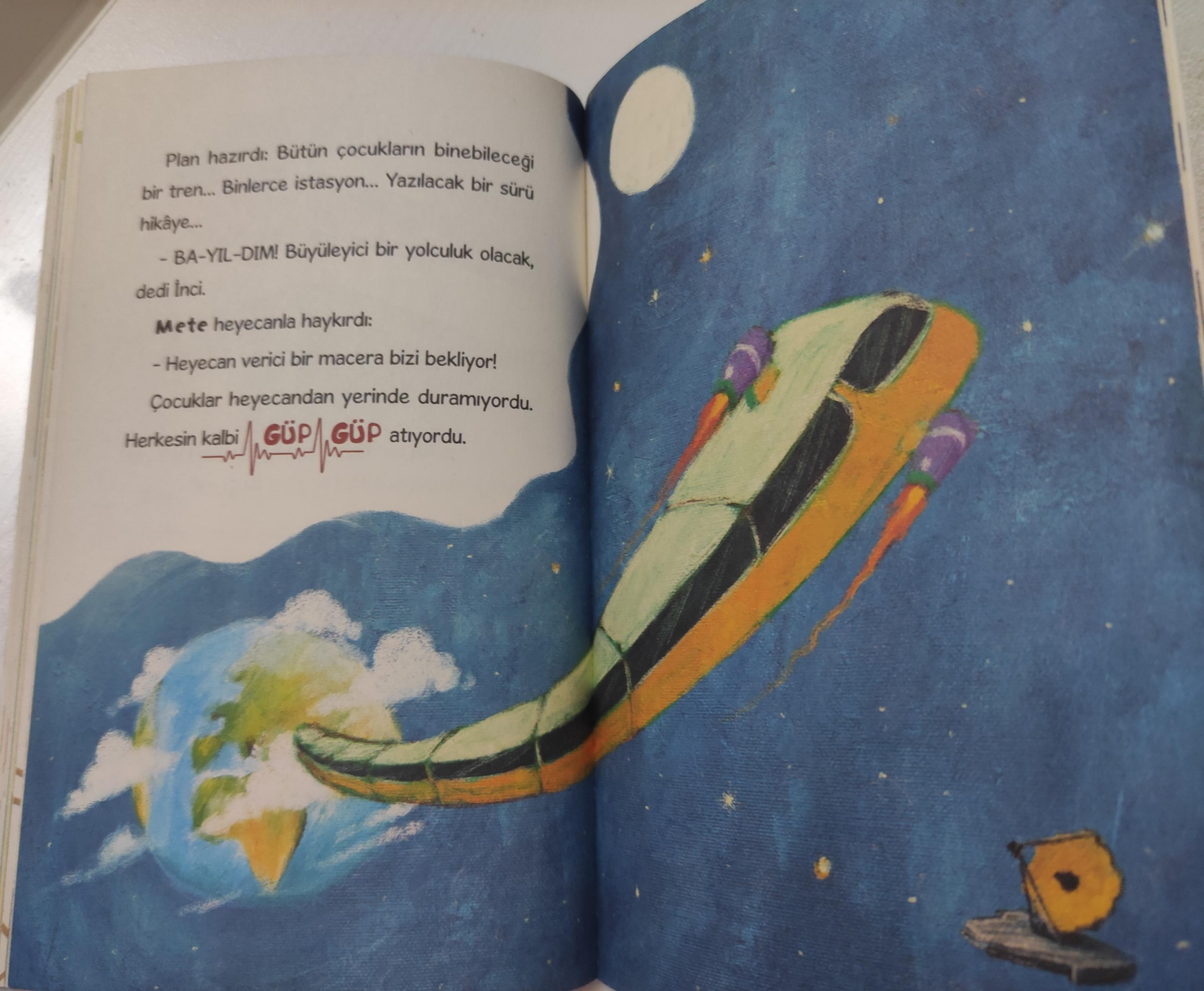
Plan hazırdı: Bütün çocukların binebileceği bir tren... Binlerce istasyon... Yazılacak bir sürü hikâye...

- BA-YIL-DIM! Büyüleyici bir yolculuk olacak, dedi İnci.

Mete heyecanla haykırdı:

- Heyecan verici bir macera bizi bekliyor!

Çocuklar heyecandan yerinde duramıyordu. Herkesin kalbi GÜP GÜP atıyordu.

Moni:

- Ve bilete herkes kendi hikâyesini yazarak bize katılabilecek.

İnci:

- Yazılan her hikâye ile kitabımız büyüyecek... Büyüyecek... Büyüyecek...

Moni tamamladı:

- **DÜNYANIN EN BÜYÜK KİTABI** olacak!

İnci, okul koridorlarında sevinçle bağırdı:

- **Kalkıyoor! Kalkıyoor!** Uzaya giden tren kalkıyor! Biletleri hazırlayalım lütfen!

Kondüktör geliyor!

Moni, gülümsedi:

- Biletimiz kitabımızın son sayfasında olacak...

Yolculuk Öncesi Makinistten Bir Not

Çocukken evimiz tren yolunun karşısındaydı. Tren sesleri eşliğinde oyunlar oynayarak büyüdüm. Trenden oyuncaklarım vardı. Tuttuğum futbol takımı bile demir yolu işçilerinin takımıydı.

Çocukken en çok merak ettiğim şey evimizin önünden geçip giden trenlerin nerelere gittiğiydi. Kendimce hayaller kurar, oyunlar oynar, o trenlerin gittiği uzak kentleri düşünürdüm. Yaşadığım zamandan uzaklaşmanın en kısa yoluydu bu oyunlar... Hayalimde tren yolculuklarına çıkardım. Bazen bir trenin içinde, dev dalgaların arasında korsanlarla mücadele ederdim. Bazen trenimle kızıl gezegen Mars'a giderdim. Bazen bir ağacın dalında elma kurdu gibi trenimle dolaşırdım. Hayal kurmak çok eğlenceliydi!

Büyüdüm... Hayatımda trenler hep oldu. Yetiştiğim, geciktiğim, kaçırdığım, yolunu gözlediğim trenler... Şimdi şunu çok iyi anlıyorum ki bir insanın hayal edebileceği en büyük hikâyeler aslında yüreğinde sakladığı hikâyelermiş.

Şimdi yüreğimden geçen bir tren hikâyesini yazdım. İnanıyorum ki bu hikâyeyi okuyan her çocuğun yüreğinden hayallerine doğru bir tren kalkacak. Tren kalkış düdüğü çalıyor! Haydi, al eline kalemi, şimdi sıra sende!

Sen Bu Trenle Hangi İstasyona Gidiyorsun?

Sayın yolcu, sen de bu maceraya ortak olmak ister misin? Tek yapman gereken ilham bulmak ve hikayeni biletin arkasına yazmak. Biletine yazdığın hikâyeyi #UzayaGidenTren etiketiyle paylaşabilirsin.

İyi yolculuklar dileriz.

BU SENİN BİLETİN!

UZAYA GİDEN TREN

YOLCU İSMİ:

KALKIŞ YERİ:

KALKIŞ SAATİ:

KOLTUK NUMARASI:

VARIŞ YERİ: